

Christian Malund Jalks prædiken ved konfirmationsgudstjeneste

Taler

Christian Malund Jalk
Stud.theol

Dato

9. maj 2026

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 1-11

Salmer

Nu blomstertiden kommer
O kristelighed
Vi kommer til din kirke, Gud
Hil dig, Frelser og Forsoner
Herre, jeg vil gerne

1 Kære konfirmander. Kære alle.

Så blev det endelig lørdag d. 9. maj! Onsdag efter onsdag har I, konfirmander, troligt mødt op til undervisning sidst på eftermiddagen. I har sommetider været trætte efter en lang skoledag – og især de af jer, der har haft idræt på onsdagens skoleskema. Men, som jeg har sagt, så har konfirmandundervisningen været jeres åndelige idræt, hvor vi sammen har trænet den religiøse muskel, indtil vi blev helt ømme af at stille de store spørgsmål: Hvem er Gud? Hvad er det gode? Hvorfor sker der onde ting i verden? Hvordan skal man elske sin næste som sig selv? Hvad er meningen med livet?

Der er ofte flere spørgsmål end svar. Men de mange spørgsmål kan besvares med én sætning: Guds evige kærlighed, godhed og følgeskab – *på trods*. På trods af al den uretfærdighed, ødelæggelse, lidelse og krig, der hersker i verdenen; på trods af at mennesker svigter hinanden, lyver og er egoistiske. På trods af alt dette så elsker Gud os stadig! For disse mange negative eksempler er udtryk for menneskers magt og værdier. Og derfor kan man ofte tænke, at magt handler om penge, privilegier og perfektion.

20 Men med kristendommen er det lige omvendt!

Guds magt, Guds almægtighed, kommer til syne i *modsatning* til verdens magt og idealer. Jesus Kristus, Guds Søn, blev født i en stald – *ikke* et stort palads.

25 Jesus gik rundt med de fattige og undertrykte – *ikke* de rige og populære.

Jesus viser os nemlig, hvilken type magt, der hersker i Guds Rige. Det er *kærlighedens* magt. En magt, hvor de sidste bliver de første, de mindste bliver de største, de fattige bliver de rige, og blinde kommer til at se.

30

”Ja, jeg tror på korsets gåde” lyder det i salmen ”Hil dig, Frelser og Forsoner”, som vi skal synge senere. Det er en gåde, konfirmanderne og jeg i næsten et år har forsøgt at undersøge og udfolde, men som vi aldrig bliver færdig med at tænke over. Men det er en gåde, som vi hver især i dåben er blevet en del af – og

35 som I, konfirmander, i dag bliver mindet om til jeres konfirmation. En gåde, der betyder, at korset ikke kun er lig med død, men liv. For når vi ser på Jesus Kristus, der hænger på korset, så ser vi lidelse, men også håb – vi ser ikke kun død, men liv! Det er fordi vi ser med *troens* øjne! Vi ser på Gud, verden og os selv med livets og kærlighedens blik.

40

***

”Jeres hjerte må ikke forfærdes. Tro på Gud, og tro på mig” siger Jesus i evangelieteksten. Vi må altså ikke være bange, men have tillid til Gud. ”Frygt

45 ikke, tro kun” siger Jesus et andet sted. Tro og tvivl er ikke hinandens modsætninger, men det er tro og frygt.

For man kan godt tvivle, mens man tror. Tvivle på, om det nu er rigtigt, at Gud tilgiver alt. Tvivle på, om man nu er god nok. Men her møder Gud os hver især

50 med sin store kærlighed, sit klare og tydelige ja: *Ja*, du er god nok, du er tilgivet og elsket – altid og allerede!

Vær derfor ikke forfærdede, men tro kun.

Det er ikke en naiv tro, Jesus taler om her – men en tro, der møder verdenens vilkår, og ikke alene fremhæver livets lyse sider, men også de mørke sider. Vi kan blot se på Jesu liv og konstatere, at menneskelivet ikke er nemt, let og smertefrit. Det har Gud heller ikke lovet os, at det bliver. Men Gud følger os på vejen. ”Jeg er *vejen og sandheden og livet*” siger Jesus.

60

Kære konfirmander. I er *unge* mennesker – dvs. at være ung og på begynderniveau i det at være menneske. For det kræver tid at blive et menneske og indse, at det, at være menneske, er at være utilstrækkelig. At føle at man ikke helt slår til, selv om man prøver at få gode karakterer i alle fag, træne hårdt, se smart ud i det nyeste tøj og have mange følgere på de sociale medier. Det er umuligt at have fuldkommen kontrol over sit liv – og hvis man tror, at man har det, så ender det hele i angst og fortvivelse.

70 For vi har ikke kontrol over alt. Sygdom, uretfærdighed og død er ikke noget, vi råder over – det hører med til livet. Det hører med til det at være menneske.

Husk derfor på, at der er noget – nogen – der er større end os. Gud er større end os – og Gud ske tak og lov for det! Som *afmægtige* væsener er vi mennesker nødt til at læne os ind i Guds *almagt*, Guds altomfavnende kærlighed. Guds kærlighed er større end vores – så når vi sommetider kan se på os selv og hinanden på en dømmende og ukærlig måde, så møder Gud os med sin evige kærlighed.

80 Følg derfor Jesus, når Han siger: ”Jeg er vejen og sandheden og livet”.

Men så kan vi som disciplene i evangelieteksten spørge Jesus: Hvor er vejen? Hvilken sandhed? Vi kan ikke se den!

85 ”Kom til mig” siger Jesus, som der står under Kristusstatuen ved alteret. Gud er sammen med os. *Hele* vejen. Gud går *foran* os som vejledende fodspor, der viser, hvor vi skal gå hen. Gud følger os, og går *sammen med* og *ved siden af* os i livets glæder og sorger. Gud er også *bagved* os – som en klippe, vi kan læne os op ad; som udstrakte arme, der griber os, når vi falder bagover.

90 Gud følger med os – altid og allerede.
Dette har Gud lovet os hver især i dåben.
Et løfte, som vi modtager i tro, håb og kærlighed.

95 ***

Dåben sker én gang. Her siger Gud *ja* til den døbte – et ja, som Gud i dag bekræfter over for jer, konfirmander. For konfirmation er *ikke* en ny dåb. Konfirmationen er heller *ikke* et ritual, der er til for at I skal præstere jeres tro

over for Gud. I svarer ja til at blive konfirmeret i den kristne tro – men dette er nærmere et *ja tak*. En taknemmelighed over allerede at være elsket som Guds barn. *Dette* er, hvad det vil sige at blive konfirmeret i den kristne tro.

105 For troen er Guds gave i dåben til trøst, håb, kærlighed og frihed.

Trøst, håb, kærlighed og frihed er forskellige ord, der udtrykker det samme – nemlig relationen mellem Gud og mennesket. En relation, hvor der altid er trøst at finde. En relation præget af frihed, fordi Gud sætter det enkelte menneske fri
110 til at blive sig selv og turde stå ved sig selv på trods af modstand. For det er en relation, hvor det enkelte menneske kan læne sig ind i Guds altomfavnende og evige kærlighed. Og derfor er det en relation, der skaber håb.

Jeg har løbende spurgt jer, konfirmander, om, hvad håb betyder for jer. Her har
115 I svaret, at håb rummer forventningen om noget nyt og bedre, men også en taknemmelighed for alt det, I har, og et ønske om, at det må vare ved. Denne taknemmelighed går igen i den kirkebøn, som jeg har sat sammen pba. af jeres egne bønner, og som vi sammen skal bede efter prædikenen. Men jeres bønner rummer også en bekymring for fremtiden. En fremtid, der ser noget broget og
120 konfliktfyldt ud, når vi betragter nutiden.

Men håb er at tro på det godes mulighed!

Tro på, at det gode kan ske igennem os, fordi vi lever i et fællesskab i og med
125 Jesus Kristus. For det er netop Jesus, der viser, at Gud kan alt – også det, som vi mennesker tænker er umuligt! Jesus fik blinde til at se, og lamme til at gå. Han stillede sig på de undertryktes side, og sagde, at det vigtigste er at tro og elske – *ikke* hvor man kommer fra; *ikke* hvordan, man ser ud; *ikke* hvor mange penge man har; *ikke* hvordan man identificerer sig.

130

For i Jesus Kristus fjerner Gud alle de afstande og skel, som mennesker skaber over for hinanden – ja, Gud overskred dødens grænse igennem Jesu Kristi opstandelse.

135 Opstandelsesbudskabet er grundlaget for al håb, da vi tror og håber, at livet sejrer over døden, at fællesskabet overvinder al ensomhed. Det kristne håb er et håb, der løfter mennesket *ud* af sig selv og *ind* i en større sammenhæng, *ind* i et kærligt og evigt fællesskab. Dette fællesskab er kirken – et fællesskab, der

140 ophæver enhver egoisme og ensomhed, og gør at vi ser på os selv og hinanden med nye øjne – *troens* øjne.

Følg derfor Jesus Kristus! *Han er vejen og sandheden og livet!* Og dette er godt at huske på, når alt synes umuligt og håbløst.

145

Kære konfirmander. Jeg håber, at I går herfra med håb. Håb på fremtiden, selv om det sommetider vækker angst og bekymring at tænke over den. Håb på hinanden og fællesskabets kraft og styrke. Og håb på jer selv. Hav tiltro til, at I er gode nok ligesom I er – også selv om I ikke får den karakter, I havde håbet på.

150 Eller hvis I bekymrer jer om, hvad andre tænker om jer.

Husk på Guds *ja* i dåben, som Gud i dag gentager over for jer – et ja til, at I allerede er elskede! Og hvis I bliver i tvivl, så kom her i kirken og se mod alteret, hvor Jesus Kristus med sine åbne arme baner vejen frem til sig, og siger: *Kom til*

155 *mig!*

160 *Lov og tak og evig ære være Dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd; Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.*

165

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

170

Tags

Konfirmationstale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christian-malund-jalks-praediken-ved-konfirmationsgudstjeneste>

175